1. בראשית כ"ד

ואשביעך ביהוה
אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא־תקח אשה לבני מבנות
ד הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו: כי אל־ארצי ואל־מולדתי
ה תלך ולקחת אשה לבני ליצחק: ויאמר אליו העבד אולי
לא־תאבה האשה ללכת אחרי אל־הארץ הזאת ההשב
ו אשיב את־בנך אל־הארץ אשר־יצאת משם: ויאמר אליו
אברהם השמר לך פן־תשיב את־בני שמה: יהוה אלהי
השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר־
לי ואשר נשבע־לי לאמר לזרעך אתן את־הארץ הזאת
הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם: ואם־לא
תאבה האשה ללכת אחריך ונקית משבעתי זאת רק את־
בני לא תשב שמה:
ח ותאמר שתה אדני ותמהר ותרד כדה
ט על־ידה ותשקהו: ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך
י אשאב עד אם־כלו לשתת: ותמהר ותערי כדה אל־השקת
יא ותרץ עוד אל־הבאר לשאב ותשאב לכל־גמליו: והאיש
משתאה לה מחריש לדעת ההצליח יהוה דרכו אם־לא:
יב ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע
יג משקלו ושני צמידים על־ידיה עשרת זהב משקלם: ויאמר
בת־מי את הגידי נא לי היש בית־אביך מקום לנו ללין:
יד ותאמר אליו בת־בתואל אנכי בן־מלכה אשר ילדה לנחור:
טו ותאמר אליו גם־תבן גם־מספוא רב עמנו גם־מקום ללון:
טז ויקד האיש וישתחו ליהוה: ויאמר ברוך יהוה אלהי אדני
אברהם אשר לא־עזב חסדו ואמתו מעם אדני אנכי בדרך
נחני יהוה בית אחי אדני:
בראשית כ"ט

יא ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ הנגב:
יב ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה
יד גמלים באים: ותשא רבקה את־עיניה ותרא את־יצחק
טו ותפל מעל הגמל: ותאמר אל־העבד מי־האיש הלזה ההלך
בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ותקח הצעיף
יז ותתכס: ויספר העבד ליצחק את כל־הדברים אשר עשה:
יח ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את־רבקה ותהי־לו
לאשה ויאהבה וינחם יצחק אחרי אמו:
בראשית כ"ה

יט ואלה תולדת יצחק בן־אברהם אברהם הוליד את־יצחק:
כ ויהי יצחק בן־ארבעים שנה בקחתו את־רבקה בת־בתואל
כא הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה: ויעתר
יצחק ליהוה לנכח אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו יהוה
כב ותהר רבקה אשתו: ויתרצצו הבנים בקרבה ותאמר אם־
כג כן למה זה אנכי ותלך לדרש את־יהוה: ויאמר יהוה לה
שני גוים בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם מלאם
כד יאמץ ורב יעבד צעיר: וימלאו ימיה ללדת והנה תומם
כה בבטנה: ויצא הראשון אדמוני כלו כאדרת שער ויקראו
כו שמו עשו: ואחרי־כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו ויקרא
כז שמו יעקב ויצחק בן־ששים שנה בלדת אתם: ויגדלו
הנערים ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב איש תם
כח ישב אהלים: ויאהב יצחק את־עשו כי־ציד בפיו ורבקה
כט אהבת את־יעקב: ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן־השדה והוא
ל עיף: ויאמר עשו אל־יעקב הלעיטני נא מן־האדם האדם
לא הזה כי עיף אנכי על־כן קרא־שמו אדום: ויאמר יעקב
מכרה כיום את־בכרתך לי:

לב ויאמר עשו הנה אנכי הולך
לג למות ולמה־זה לי בכרה: ויאמר יעקב השבעה לי כיום
לד וישבע לו וימכר את־בכרתו ליעקב: ויעקב נתן לעשו
לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את־
הבכרה:
בראשית כ"ו

יב ויזרע יצחק
בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו
יג יהוה: ויגדל האיש וילך הלוך וגדל עד כי־גדל מאד: ויהי־
לו מקנה־צאן ומקנה בקר ועבדה רבה ויקנאו אתו פלשתים:
טו וכל הבארת אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו
סתמום פלשתים וימלאום עפר: ויאמר אבימלך אל־יצחק
טז לך ממענו כי־עצמת ממנו מאד: וילך משם יצחק ויחן
יח בנחל־גרר וישב שם: ושב יצחק ויחפר את־בארת המים
אשר חפרו בימי אברהם אביו וישתמום פלשתים אחרי מות
אברהם ויקרא להן שמות כשמות אשר־קרא להן אביו:
יט ויחפרו עבדי־יצחק בנחל וימצאו־שם באר מים חיים:
בראשית כ"ז

ז ורבקה אמרה אל־יעקב בנה לאמר הנה שמעתי את־אביך
ח מדבר אל־עשו אחיך לאמר: הביאה לי ציד ועשה־לי
ט מטעמים ואכלה ואברככה לפני יהוה לפני מותי: ועתה
בני שמע בקולי לאשר אני מצוה אותך: לך־נא אל־הצאן
וקח־לי משם שני גדיי עזים טבים ואעשה אתם מטעמים
לאביך כאשר אהב: והבאת לאביך ואכל בעבור אשר
יברכך לפני מותו: ויאמר יעקב אל־רבקה אמו הן עשו
יא אחי איש שעיר ואנכי איש חלק: אולי ימשני אבי והייתי
בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה ולא ברכה: ותאמר
לו אמו עלי קללתך בני אך שמע בקולי ולך קח־לי:
בראשית כ"ח

יא ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה: ויפגע במקום וילן שם
יב כי־בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישכב
יג במקום ההוא: וחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע
יד השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו: והנה יהוה
נצב עליו ויאמר אני יהוה אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק
הארץ אשר אתה שכב עליה לך אתננה ולזרעך: והיה זרעך
כעפר הארץ ופרצת ים וקדמה וצפונה ונגבה ונברכו בך כל
טו משפחת האדמה ובזרעך: והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל
אשר תלך והשבתיך אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד
אשר אם־עשיתי את־אשר דברתי לך: ויקץ יעקב משנתו
ויאמר אכן יש יהוה במקום הזה ואנכי לא ידעתי: ויירא
יז ויאמר מה־נורא המקום הזה אין זה כי אם־בית אלהים
יח והזה שער השמים: ויקם יעקב בבקר ויקח את־האבן
אשר־שם מראשתיו וישם אתה מצבה ויצק שמן על־ראשה:
יט ויקרא את־שם המקום ההוא בית־אל ואולם לוז שם העיר
כ לראשנה: וידר יעקב נדר לאמר אם־יהיה אלהים עמדי
ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן־לי לחם לאכל
כא ובגד לשבת: ושבתי בשלום אל־בית אבי והיה יהוה לי
כב לאלהים: והאבן הזאת אשר־שמתי מצבה יהיה בית אלהים
וכל אשר תתן־לי עשר אעשרנו לך:
בראשית כ"ט

ב ויפן ויראה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן
רבצים עליה כי מן־הבאר ההוא ישקו העדרים והאבן
ג גדולה על־פי הבאר: וגללו האבן מעל פי הבאר והשקו
ד את־הצאן והשיבו את־האבן על־פי הבאר למקמה:
ויאמר אליהם אחי מאין אתם ויאמרו מחרן אנחנו:
ה ויאמר אליהם הידעתם את־לבן בן־נחור ויאמרו ידענו:
ו ויאמר אליהם השלום לו ויאמרו שלום לו והנה רחל
ז בתו באה עם־הצאן: ויאמר הן עוד היום גדול לא עת
הקבץ המקנה השקו הצאן ולכו רעו: ותאמרנה לא נוכל
עד אשר יקבצו כל־העדרים וגללו את־האבן מעל פי הבאר
ח והשקינו הצאן: עודנו מדבר עמם ורחל בתו באה עם־
ט הצאן אשר לאביה כי רעה היא: והיה כראות יעקב את־
רחל בת־לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב
ויגל את־האבן מעל פי הבאר וישק את־צאן לבן אחי אמו:
י ויגש יעקב לנשק לרחל וישא את־קולו ויבך: ויגד יעקב
לרחל כי אחי הוא וכי בן־רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה:
יא ויהי כשמע לבן את־שמע יעקב בן־אחתו וירץ לקראתו
ויחבקהו וישקהו ויבא אתו אל־ביתו ויספר ללבן את־
יב כל־הדברים האלה: ויאמר אליו לבן אך עצם ובשרי אתה
ויתעצב עמו ירח ימים:
בראשית כ"ט

יג ויהי כאשר שמע לבן את־שמע יעקב בן־אחתו וירץ
לקראתו וישקהו ויחבקהו וישק־לו ויבא אתו אל־ביתו
יד ויספר ללבן את־כל־הדברים האלה: ויאמר אליו לבן
אך עצמי ובשרי אתה ויתעצב עמו ירח ימים:
טו ויאמר לבן ליעקב הכי־אחי אתה ועבדתני חנם הגד
לי מה משרתך: ולבן שתי בנות שם שם הגדולה לאה
והשם הקטנה רחל: ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת־
יז תאר ומראה: ויעבד יעקב ברחל שבע שנים ויהיו בעיניו
יח כימים אחדים באהבתו אותה: ויאמר יעקב אל־לבן
תנה את־אשתי כי מלאו ימי ואבא אליה: ויאסף לבן
יט את־כל־אנשי המקום ויעש משתה: והיה בערב ויקח את־
לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה: ויתן לבן לה את־
כ זלפה שפחתו לאה בתו לשפחה: והיה בבקר והנה לאה
כא ויקרא לרחל אחותו ויאמר אליה הלא אחות הוא לי
ויאמר לבן לא־כן יעשה במקומנו לתת הצעירה לפני
כב הבכירה: כי אם־לא כזאת עשה־נא לך נתנה לך גם את־
כג אלה בעבודה אשר תעבד־עמדי עוד שבע שנים אחרות:
ויעשה לבן את־כל־אנשי המקום ויעשו משתה שבעת
כד הימים: ויתן לבן לעלמה לאה בתו לו לשפחה את־
כה זלפה שפחתו: והנה היא לאה ויבא אל־לבן ויאמר אליו
מה־זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני
כו ויאמר לבן לא יעשה כן־במקומנו לתת הצעירה לפני
כז הבכירה: מלא שבעת הזאת וזאת נתן־לך בעבודה אשר
תעבד־עמדי עוד שבע שנים אחרות: ויעשה יעקב כן
וימלא שבעת הזאת ויתן־לו את־רחל בתו לו לאשה:
כח ויתן לבן לרחל בתו לו שפחה את־בלהה שפחתו:
כט ויבא גם אל־רחל ויאהב גם־רחל מלאה ויעבד עמו
ל עוד שבע שנים אחרות: ותרא יהוה כי שנואה לאה
ותפתח את־רחמה ורחל עקרה: ותהר לאה ותלד בן
לא ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי־ראה יהוה בעניי כי
לב עתה יאהבני אישי: ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי־שמע
יהוה כי שנואה אנכי ויתן־לי גם־את־זה ותקרא שמו
לג שמעון: ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את־
יהוה על־כן קרא־שמו יהודה ותעמד מלדת:
בראשית ל'

ד ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחתה
ותאמר אל־יעקב הבה־לי בנים ואם־אין מתה אנכי:
ה ויחר־אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר
ו מנע ממך פרי בטן: ותאמר הנה אמתי בלהה בא אליה
ותלד על־ברכי ואבנה גם־אני ממנה: ותתן לו את־בלהה
ז שפחתה לאשה ויבא יעקב אליה: ותהר בלהה ותלד
ח ליעקב בן: ותאמר רחל נפתולי אלהים נפתלתי עם־
אחתי גם־יכלתי ותקרא שמו נפתלי:
ט ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את־זלפה שפחתה
ותתן אתה ליעקב לאשה: ותלד זלפה שפחת לאה
יא ליעקב בן: ותאמר לאה בגד ויבא גד: ותלד זלפה
יב שפחת לאה בן שני ליעקב: ותאמר לאה בא־גד
יג ותקרא שמו גד: ותלד זלפה שפחת לאה בן רביעי
ליעקב: ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא
יד שמו אשר: וילך ראובן בימי קציר־חטים וימצא דודאים
בשדה ויבא לאה אמו ויאמר רחל אל־לאה תן־נא לי
טו מדודאי בנך: ותאמר לה המעט קחתך את־אישי
ולקחת גם את־דודאי בני ותאמר רחל לכן ישכב עמך
טז הלילה תחת דודאי בנך: ויבא יעקב מן־השדה בערב
ויצא לקראתו לאה ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך
בדודאי בני וישכב עמה בלילה ההוא: ויהי אלהים
יח לאה ותהר ותלד ליעקב בן חמישי: ותאמר לאה נתן
אלהים שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו
יט יששכר: ותהר עוד לאה ותלד בן־ששי ליעקב:
כ ותאמר לאה זבדני אלהים אותי זבד טוב הפעם יזבלני
אישי כי־ילדתי לו ששה בנים ותקרא שמו זבולן:
כא ואחרי־כן ילדה בת ותקרא שמה דינה: ויזכר אלהים
כב את־רחל וישמע אלהים אליה ויפתח את־רחמה:
כג ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את־חרפתי:
כד ותקרא שמו יוסף לאמר יסף יהוה לי בן אחר:
בראשית ל"ב

ד ויאמר עשו אחיו שעירה ויברכהו
ה ויאמר אליו אחי היש־לך אחים ויאמר אליו אחי
ו אבי: ויגש גם־הם ותגשנה הנערות וילדיהן ויתן
ז ויגש גם־לאה וילדיה ויתן אחרי־כן יגשו יוסף ורחל
ח ויתן־לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב
ט דגן ותירש: יעבדוך עמים וישתחו לך לאמים הוה גביר
לאחיך וישתחו לך בני אמך ארריך ארור ומברכיך ברוך:

הרי לפניך כי רבינו מאיר שמחה זצ"ל פוסק להלכה שבהחלטת סן רעמו

סר לגמרי הענין של השבועות מפני שאז ניתן הרשיון של האומות * (וכ"כ הרבה גדולים). ואחרי פטירתו נתקבל גם האיסור של האומות המאוחדות לאותה החלטה ונתחזק האשור ביתר שאת. וכן היתה דעת מועצת גדולי התורה בכנסי הגדולה בשנת תרצ"ז, כשדנו על ההצעה לחלק את א"י ובחלק של א"י תקום מדינת ישראל והיו מיעוט קטן מתנגדים ונתקבלה החלטה כהרוב שהסכימו להחצעה כמו שיתבאר להלן. והחליטו אז לכלול בתוך התכנית שלהם גם את הצורך להתעסק בעלי לארץ ולהתיישבותה.

2. שמואל א' י"ד

ט ויקם שמואל ויעל מן־הגלגל גבעת
בנימן ויפקד שאול את־העם הנמצאים עמו כשש מאות
יא איש: ושאול ויונתן בנו והעם הנמצא עמם ישבים בגבע
בנימן ופלשתים חנו במכמס: ויצא המשחית ממחנה
יב פלשתים שלשה ראשים הראש אחד יפנה אל־דרך
עפרה אל־ארץ שועל: והראש אחד יפנה דרך בית חרון
והראש אחד יפנה דרך הגבול המשקף על־גי הצבעים
יג המדברה: והרס לא ימצא בכל ארץ ישראל
כי־אמר פלשתים פן יעשו העברים חרב או חנית: וירדו
יד כל־ישראל הפלשתים ללטוש איש את־מחרשתו ואת־אתו
ואת־קרדמו ואת מחרשתו:
שמואל א' י"ג

א ויאמר
יהונתן אל־הנער נשא כליו לכה ונעברה אל־מצב הערלים
האלה אולי יעשה יהוה לנו כי אין ליהוה מעצור להושיע
ב ברב או במעט: ויאמר לו נשא כליו עשה כל־אשר בלבבך
נטה לך הנני עמך כלבבך: ויאמר יהונתן הנה
ג אנחנו עברים אל־האנשים וגלינו אליהם: אם־כה יאמרו
אלינו דמו עד־הגיענו אליכם ועמדנו תחתינו ולא נעלה
ד אליהם: ואם־כה יאמרו עלו עלינו ועלינו כי־נתנם יהוה
בידנו וזה־לנו האות: ויגלו שניהם אל־מצב פלשתים ויאמרו
ה פלשתים הנה עברים יצאים מן־החרים אשר התחבאו־שם:
ויענו אנשי המצבה את־יונתן ואת־נשא כליו ויאמרו עלו
ו אלינו ונודיעה אתכם דבר ויאמר יונתן אל־
נשא כליו עלה אחרי כי־נתנם יהוה ביד ישראל:
שמואל א' י"ד

ט וכראות שאול את־דוד יצא לקראת
הפלשתי אמר אל־אבנר שר הצבא בן־מי־זה הנער אבנר
ט ויאמר אבנר חי־נפשך המלך אם־ידעתי: ויאמר המלך שאל
אתה בן־מי־זה העלם: וכשוב דוד מהכות
את־הפלשתי ויקח אתו אבנר ויבאהו לפני שאול וראש
יא הפלשתי בידו: ויאמר אליו שאול בן־מי אתה הנער ויאמר
א דוד בן־עבדך ישי בית הלחמי: ויהי ככלתו לדבר אל־שאול
ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד ויאהבו יהונתן כנפשו:
ב ויקחהו שאול ביום ההוא ולא נתנו לשוב בית אביו: וכרת
יהונתן ודוד ברית באהבתו אתו כנפשו:
שמואל א' י"ח

ג ויאהבה
ויאמר־לו יהונתן מחר
ד חדש ונפקדת כי יפקד מושבך: ושלשת תרד מאד ובאת
אל־המקום אשר־נסתרת שם ביום המעשה וישבת אצל
ה האבן האיל: ואני שלשת החצים צדה אורה לשלח־לי
כא למטרה: והנה אשלח את־הנער לך מצא את־החצים אם־
אמר אמר לנער הנה החצים ממך והנה קחהו ובאה כי־
כב שלום לך ואין דבר חי־יהוה: ואם־כה אמר לעלם הנה החצים
כג ממך והלאה לך כי שלחך יהוה: והדבר אשר דברנו אני
כד ואתה הנה יהוה ביני וביניך עד־עולם:
שמואל א' כ"ד

ט ויקם יהונתן בן־שאול וילך אל־
דוד חרשה ויחזק את־ידו באלהים: ויאמר אליו אל־תיראי
כי לא תמצאך יד־שאול אבי ואתה תמלך על־ישראל
יח ואנכי אהיה־לך למשנה וגם־שאול אבי יודע כן: ויכרתו
שניהם ברית לפני יהוה וישב דוד בחרשה ויהונתן הלך
לביתו:

3. שמואל ב' ז'

ב כשמע דבר־יהוה אל־ישראל ביד מלאכי: אהבתי אתכם
אמר יהוה ואמרתם במה אהבתנו הלוא־אח עשו ליעקב
נאם־יהוה ואהב את־יעקב: ואת־עשו שנאתי ואשים את־
הריו שממה ואת־נחלתו לתנות מדבר: כי־תאמר אדום
רששנו ונשוב ונבנה חרבות כה אמר יהוה צבאות המה יבנו
ואני אהרוס וקראו להם גבול רשעה והעם אשר־זעם יהוה
עד־עולם: ועיניכם תראינה ואתם תאמרו יגדל יהוה מעל
לגבול ישראל: בן יכבד אב ועבד אדניו ואם־אב אני איה
כבודי ואם־אדונים אני איה מוראי אמר יהוה צבאות לכם
הכהנים בוזי שמי ואמרתם במה בזינו את־שמך: מגישים
על־מזבחי לחם מגאל ואמרתם במה גאלנוך באמרכם שלחן
יהוה נבזה הוא: וכי־תגשון עור לזבח אין רע וכי תגישו
פסח וחלה אין רע הקרבהו נא לפחתך הירצך או הישא
פניך אמר יהוה צבאות: ועתה חלו־נא פני־אל ויחננו מידכם
היתה זאת הישא מכם פנים אמר יהוה צבאות: מי גם־בכם
ויסגר דלתים ולא־תאירו מזבחי חנם אין־לי חפץ בכם אמר
יהוה צבאות ומנחה לא־ארצה מידכם:
מלאכי א' ג'

ט. הנני שלח מלאכי ופנה־דרך
לפני ופתאם יבוא אל־היכלו האדון אשר־אתם מבקשים
ומלאך הברית אשר אתם חפצים הנה־בא אמר יהוה צבאות:
ומי מכלכל את־יום בואו ומי העמד בהראותו כי־הוא כאש
ג מצרף וכבורית מכבסים: וישב מצרף ומטהר כסף וטהר את־
בני־לוי וזקק אתם כזהב וככסף והיו ליהוה מגישי מנחה
ד בצדקה: וערבה ליהוה מנחת יהודה וירושלם כימי עולם
וכשנים קדמניות:
מלאכי ג' ט'-ט"ו

ט ואשרו אתכם כל־הגוים כי־תהיו אתם
ארץ חפץ אמר יהוה צבאות: חזקו עלי
יא דבריכם אמר יהוה ואמרתם מה־נדברנו עליך: אמרתם
שוא עבד אלהים ומה־בצע כי שמרנו משמרתו וכי
יב הלכנו קדרנית מפני יהוה צבאות: ועתה אנחנו מאשרים
יג זדים גם־נבנו עשי רשעה גם בחנו אלהים וימלטו: אז נדברו
יראי יהוה איש אל־רעהו ויקשב יהוה וישמע ויכתב ספר
יד זכרון לפניו ליראי יהוה ולחשבי שמו: והיו לי אמר יהוה וגדר ונטלה והצילו המלך וראה
טו עבאות ליום אשר אני עשה סגלה וחמלתי עליהם כאשר אותו: אמר
יחמל איש על־בנו העבד אתו: ושבתם וראיתם בין צדיק
לרשע בין עבד אלהים לאשר לא עבדו:
עקשו שקשקשת אותה בא וטל שכר. כך אמר הקדוש
ברוך הוא לאברהם אותן אוכלוסין שהרגת קוצים כסוחים
היו הדא הוא דכתיב (ישעיה לג יב) והיו עמים משרפות סיד
קוצים כסוחים.

*א"ר (*אליעזר) למה נמשלה תפלתן של צדיקים
כעתר לומר לך מה עתר זה מהפך את התבואה בגורן ממקום למקום אף
תפלתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקב"ה ממדת אכזריות למדת רחמנות:

ד. כל מה שהשלמות הפנימית יותר חסרה כן הטבע מחפש להשתלם לצד חוץ. רק במעמד שפלות הנפש יתעורר חשק להתהדר לפני אחרים, כין כמה שיש כו כין כמה שאין בו. ועל כן חייב האדם להגדיל את רושם השלמות הפנימית, ודבריו ביוחשו להכרת עצמו לאחרים יהיו חמיד במשקל הראוי.

ה. כשהאדם מתכבד בעולם, ולבו דואב בקרבו על מה שהעולם מוטעים בו, יגנוז אותו הדאבון ושחמטם בו לשמח בעת אשר יזדמן שיקבל איזה עלבון. הנעלבים ואינם עולבין, שומעים חרפתם ואינם משיבין, עושים באהבה ושמחים ביסורים, עליהם הכתוב אומר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו"(ג).

ט. אורו של משיח כשזורח בלב, הוא מלמד לכבד את הבריות כולם והיה ביום ההוא שורש ישי אשר עומד לנס עמים אליו גויים ידרשו ונוחתו כבודו).